

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 138/2019-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Mojmirá Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, zastúpeného usadeným euroadvokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Symfonická 1496/9, Praha, Česká republika, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 9 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 Tos 33/2018-113 z 9. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť ■■■■■ o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2018 doručená ústavná sťažnosť ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 9 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7 k dohovoru“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 Tos 33/2018-113 z 9. apríla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Sťažovateľ v prvej časti ústavnej sťažnosti uvádza, že odoprel vykonávať vojenskú službu kvôli svojmu náboženskému presvedčeniu ako Svedok Jehovov a na základe tejto skutočnosti bol rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. T 171/72 z 30. novembra 1972 uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 vtedy účinného Trestného zákona a bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov, avšak následným uznesením Vojenského obvodového súdu Bratislava sp. zn. Nt 23/73 z 23. februára 1973 bol na základe amnestie prezidenta z 23. februára 1973 prepustený na slobodu. Rozsudkom Vojenského obvodového súdu Olomouc sp. zn. T 118/73 z 2. augusta 1973 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu vyhýbania sa výkonu vojenskej služby podľa § 280 ods. 1 vtedy účinného Trestného zákona a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 26 mesiacov. V roku 1991 bol uznesením Vojenského obvodového súdu Olomouc sp. zn. 1 Rtv 114/91 z 19. novembra 1991 čiastočne vo výroku o treste zrušený rozsudok Vojenského obvodového súdu Olomouc sp. zn. T 118/73 z 2. augusta 1973 a následným rozsudkom z toho istého dňa rovnakej spisovej značky bolo v sťažovateľovom prípade pri nezmenenom výroku o vine upustené od potrestania. Následne bol uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. 2 Rtv 66/91 z 5. decembra 1991 v celom rozsahu zrušený rozsudok Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. T 171/72 z 30. novembra 1972. Následným rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. 2 Rtv 66/91 z 27. januára 1992 bol sťažovateľ uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 270 ods. 1 Trestného zákona, za čo bol odsúdený na podmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov.

3. V ďalšej časti sťažovateľ uviedol, že 29. marca 2016 podal návrh, aby Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) povolil obnovu konania, ktoré bolo ukončené

rozsudkom Vojenského obvodového soudu Prešov sp. zn. 2 Rtv 66/91 z 27. januára 1992, ktorému okresný súd uznesením č. k. 3 Nt 4/2016-19 zo 17. mája 2016 vyhovel, proti čomu podal prokurátor sťažnosť, na základe ktorej krajský súd uznesením č. k. 23 Tos 127/2016-37 z 22. marca 2017 uvedené uznesenie č. k. 3 Nt 4/2016-19 zo 17. mája 2016 zrušil a vec prikázal okresnému súdu na nové prejednanie. Následne okresný súd po doplnení dokazovania uznesením č. k. 3 Nt 4/2016-91 z 10. októbra 2017 návrhu sťažovateľa opäť vyhovel, proti čomu podal prokurátor opätovne sťažnosť. Na jej základe vydal krajský súd napadnuté uznesenie krajského soudu, ktorým sťažovateľov návrh na povolenie obnovy konania zamietol.

4. Ďalej sa sťažovateľ vyjadril: *«Stěžovatel především poukazuje na to, že se ve svém návrhu ze dne 29. 3. 2016 vůbec nedomáhal obnovy řízení ve věci vedené u Vojenského obvodového soudu Prešov pod sp. zn. T 171/72. Jestliže Krajský soud Trenčín v tomto ohledu návrh zamítl, pak rozhodoval o něčem, co nebylo předmětem návrhu. Stěžovatel v návrhu ze dne 29. 3. 2016 na povolení obnovy řízení vycházel ze stavu, který existoval k 5. 12. 1991, kdy existovali tři pravomocné rozsudky: Rozsudek Vojenského obvodového soudu Olomouc ze dne 2. 8. 1973 a s ním spojený rozsudek téhož soudu ze dne 13. 11. 1991 a dále rozsudek Vojenského obvodového soudu Prešov ze dne 5. 12. 1991. Krajský soud Trenčín říká, že by se stěžovatel měl domáhat obnovy řízení kvůli porušení zásady „ne bis in idem“ ve vztahu k rozsudkům Vojenského obvodového soudu Olomouc, nicméně tyto rozsudky, datované 2.8. 1973 a 13. 11. 1991, předcházely rozsudku Vojenského obvodového soudu Prešov, který byl vydán až 27. 1. 1992. Krajský soud Trenčín vychází z mylné domněnky, že nejprve rozhodoval prešovský soud a teprve potom olomoucký (kde by bylo možné namítnout porušení zásady „ne bis in idem“). Ve skutečnosti to bylo naopak: Po úplném zrušení prešovského rozsudku z roku 1972 byla situace taková, že nejprve rozhodoval soud olomoucký a teprve potom soud prešovský (takže porušení zásady „ne bis in idem“ je třeba uplatnit zde).»*

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„I. Usnesením Krajského soudu Trenčín ze dne 9. 4. 2018 č.j. 23Tos/33/2018-113 bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy, respektování zásady „ne bis in idem“ podle čl. 4 odst. 2 Protokolu č. 7 k Úmluvě, čl. 40 odst. 5 Listiny a čl. 50 odst. 5 Ústavy, svobodu vyznání podle čl. 9 Úmluvy.

II. Usnesení Krajského soudu Trenčín ze dne 9. 4. 2018 č.j. 23Tos/33/2018-113 se zrušuje.

III. Stěžovateli se přiznává přiměřené zadostiučinení ve výši 1.000,- Euro, ktoré je Krajský soud Trenčín povinen vyplatit stěžovateli poštovní poukázkou do místa jeho bydliště do 30 dnů od doručení tohto nálezu.

IV. Stěžovateli se podle advokátního tarifu přiznává náhrada nákladů právního zastupování, ktoré je Krajský soud Trenčín povinen vyplatit na účet právního zástupce stěžovatele u ČSOB, č. účtu: 231509859/0300, SWIFT: CEKOCZPP, IBAN: CZ88 0300 0000 0002 3150 9859, do 30 dnů od doručení tohoto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona

o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 50 ods. 5 ústavy nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom.

12. Podľa čl. 40 ods. 5 listiny nikoho nemožno trestne stíhať za čin, pre ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek

trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

14. Podľa čl. 9 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu myslenia, svedomia a náboženstva; toto právo zahŕňa slobodu zmeniť náboženstvo alebo vieru, ako aj slobodu prejavovať náboženstvo alebo vieru sám alebo spoločne s inými, verejne alebo súkromne, bohoslužbou, vyučovaním, náboženskými úkonmi a zachovávaním obradov. V zmysle čl. 9 ods. 2 dohovoru sloboda prejavovať náboženstvo alebo vieru môže podliehať len takým obmedzeniam, ktoré sú stanovené zákonom a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme verejnej bezpečnosti, ochrany verejného poriadku, zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných.

15. Podľa čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 k dohovoru ustanovenia predchádzajúceho odseku nie sú na prekážku obnove konania v súlade so zákonom a trestným poriadkom príslušného štátu, ak nové alebo novoodhalené skutočnosti alebo podstatná chyba v predchádzajúcom konaní mohli ovplyvniť rozhodnutie vo veci.

III.

16. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v namietanom porušení základného práva podľa čl. 50 ods. 5 ústavy a podľa čl. 40 ods. 5 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 9 dohovoru a podľa čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 k dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o povolenie obnovy konania. Sťažovateľ namietal, že krajský súd nesprávne vyhodnotil, voči ktorému súdnemu rozhodnutiu sa sťažovateľ domáhal obnovy konania, teda v dôsledku toho, ak došlo k zamietnutiu ním podaného dovolania, krajský súd rozhodoval o niečom, čo nebolo predmetom sťažovateľovho návrhu na obnovu konania. Namietal, že krajský súd vychádzal

z mylnej predstavy, že najprv rozhodoval Vojenský obvodový súd Prešov a až potom rozhodoval Vojenský obvodový súd Olomouc.

17. Kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia (pozri záver prvej vety tohto ustanovenia). Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

18. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 3. 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : Poradca podnikateľa 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghon c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60; taktiež Repík, B. Ľudské práva v súdnom konaní. MANZ Bratislava, 1999, s. 62 – 63: „*Pôsobnosť (aplikovateľnosť) článku 6 zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove... a článok 6 ani nezaručuje právo na revíziu procesu.*“]. (III. ÚS 772/2016).

19. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (m. m. I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011)

preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd napadnutý postup krajského súdu a jeho rozhodnutie po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 398 a nasl. Trestného poriadku vrátane zohľadnenia zákonných podmienok tento postup umožňujúcich podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

20. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru je možné domáhať sa až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania.

21. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 146/2017).

22. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže

zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy)... (III. ÚS 681/2016).

23. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07) (III. ÚS 743/2017).

24. Ako z uvedeného vyplýva, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru, ku ktorému v konkrétnej právnej veci dospel všeobecný súd, ako ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval.

25. Z už uvedených téz vychádzal ústavný súd aj pri skúmaní možného zásahu do základných práv sťažovateľa krajským súdom a napadnutým uznesením krajského súdu.

26. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v relevantnej časti sťažovateľom napádaných skutočností uviedol:

«Úvodom k samotným dôvodom svojho rozhodnutia, senát krajského súdu uvádza, že odsúdený [REDAKOVANÉ] už aj v minulosti podal návrhy na obnovu konania v jeho trestnej veci, ktoré mu boli v rámci sťažnostného konania Krajským súdom v Trenčíne uznesením sp. zn. 23Tos/21/2011 zo dňa 6.12.2011 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23Tos/53/2013 zo dňa 19.6.2013 zamietnuté. V dôvodoch týchto rozhodnutí bol vyslovený právny názor, z akého dôvodu nie je možné návrhom na mimoriadny opravný prostriedok dosiahnuť priaznivejšie rozhodnutie, než ktorým rozhodnutím bola právoplatne ukončená jeho súdna rehabilitácia. V tejto súvislosti senát nariadeného súdu pakovane pripomína, že vyššie uvedený zákon o súdnej rehabilitácii a jeho uplatnenie v rozhodovaní súdov je tým osobitným právnym nástrojom (pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 161/2014 zo dňa 13.3.2014), ktorého účelom je napravenie krívd v súdnych rozhodnutiach za skutky spáchané v období od 25.2.1948 do 1.1.1990.

... použitie zásady „ne bis in idem“ nie je možné aplikovať vo vzťahu k prvému odsudzujúcemu rozsudku, teda k rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov sp. zn. T 171/72 zo dňa 30.11.1972 a k ďalším rozhodnutiam naň obsahovo nadväzujúcich, teda aj rehabilitačných, ale až k ďalším následným rozhodnutiam súdov, pokiaľ by súviseli s prejavovým úmyslom [REDAKOVANÉ] nenastúpiť výkon vojenskej služby z náboženských dôvodov, v tomto prípade Vojenského obvodového súdu Olomouc. Z vyžiadaného spisového materiálu súdom prvého stupňa ohľadne odsúdenia [REDAKOVANÉ] Vojenským obvodovým súdom Olomouc vyplynulo, že nedošlo u neho k náprave vo vzťahu k tomuto odsúdeniu, na základe zásady „ne bis in idem“, a preto je potrebné, aby sa uplatnenia tejto zásady domáhal v súvislosti s týmto odsúdením.»

27. Podľa posúdenia ústavného súdu krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil všetky podstatné a právne relevantné otázky v prejednávanej veci, o ktoré oprel svoje rozhodnutie. S určujúcimi námietkami sa krajský súd vysporiadal ústavne konformným spôsobom, jeho právny záver v napadnutom uznesení krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle. Z odôvodnenia ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu jasne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré krajský súd návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol.

28. Krajský súd vo svojom odôvodnení poukázal na sťažovateľom podávané návrhy na obnovu konania v jeho trestnej veci, ktoré boli zamietnuté, pričom tiež poukázal na to, že sťažovateľ už v minulosti využil možnosť súdnej rehabilitácie, ktorá bola právoplatne ukončená rozhodnutím.

29. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, III. ÚS 706/2014), po predbežnom prerokovaní ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2019